

גליון היכל הקודש

מוצאי שבת	הדלקת הנרות	אלעד
5:52	4:11	
5:53	4:03	בית שמש
5:52	4:19	בני ברק
5:50	4:11	חיפה
5:48	4:08	טבריה
5:49	3:55	יבנאל
5:52	4:04	ירושלים
5:52	4:09	מודיעין עילית
5:48	4:05	צפת

גליון שבועי יוצא לאור ע"י מוסדות היכל הקודש ברסלב בארה"ק
נתייסדו ע"י כ"ק מרן מוהרא"ש זי"ע
בנשיאות מורינו ראש הישיבה שליט"א

שעה 14, גליון 12 (680)

פרשת וישב, כ' כסליו, שנת תשפ"ה לפ"ק

שיעורים כסדרן: | נ"ך: דברי הימים א כ' - כ"א | בבלי: סנהדרין ד' | ירושלמי: שקלים ו' | תוספתא: שביעית ג' | רמב"ם: פרה אדומה ד'

מוהרא"ש מספר

חנוכה קרב וקא

הנה אִנְחָנו כְּבָר כְּמַעַט נִכְנָסִים לִימֵי הַחֲנוּכָה הַקְּדוּשִׁים וְהַשְּׂמֵחִים, כְּשֶׁמְדַלִּיקִים אֶת נְרוֹת הַחֲנוּכָה, זֶה מֵאִיר לָנוּ אֶת הַלֵּב וְהַנְּשֵׁמָה, אִנְחָנו צְרִיכִים לְנַצֵּל אֶת יְמֵי הַחֲנוּכָה הַקְּדוּשִׁים שֶׁיֵּאִירוּ כָּל כֶּךָ חֶזֶק שְׂזָה יְחִזִּיק הַלָּאָה לְכָל הַשָּׁנָה.

הַדָּבָר הָרֵאשׁוֹן שֶׁאִנְחָנו צְרִיכִים לְהַתְחַדֵּשׁ בְּיָמֵים הָאֵלֶּה, זֶה לְהִסְתַּכֵּל עַל הַצַּד הַטּוֹב שֶׁלָּנוּ, לְהִסְתַּכֵּל עַל הַדְּבָרִים הַטּוֹבִים שֶׁיֵּשׁ לָנוּ, וְלַהּוֹדוֹת לַהֲשֵׁם עַל כָּל הַטּוֹב שֶׁהוּא נוֹתֵן לָנוּ.

יְמֵי חֲנוּכָה נִקְבְּעוּ לַהּוֹדוֹת וְלַהֲלֵל, כְּמוֹ שְׂאוּמְרִים בְּ"עַל הַנְּסִים" אֶת הַמַּלְאָכִים וְקִבְּעוּ שְׁמוֹנֵת יְמֵי חֲנוּכָה

<<<<

מילה של התחזקות

רַבֵּנוּ ז"ל אָמַר (שיחות הר"ן, סימן נב): "מִכְּבַל הַדְּבָרִים צוּעֵק כְּבוֹד הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, מִתּוֹךְ הַתְּחַדְּשׁוֹת זוּעֵק שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ מִנְהַל אֶת הָעוֹלָם, אֲפָשֶׁר לְקַחַת רַמְזִים מֵהַתְּחַדְּשׁוֹת.

עֲכָשׁוּ הָאוֹכְלוֹסְיָה הָאִמְרִיקָאִית שְׂקוּעָה מֵאֵד בַּתְּחַדְּשׁוֹת שֶׁהִנְשִׂיא נִתַּן חֲנִינָה לְבָנוּ וּפְטָר אוֹתוֹ מֵהַפְּלֵא; זֶה חִיזוּק גָּדוֹל כְּשֶׁהוֹלְכִים לְהַתְּבַדְּדוֹת, מְשִׁיחִים אֶת הַלֵּב לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, שֶׁיִּבְקֶשׁוּ: "רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, נִכּוֹן חֲטָאֲתִי, אֲנִי אֲשֵׁם, אֲנִי הַפּוֹשֵׁעַ הַכִּי גְרוֹעַ, אֲבָל אַתָּה הָרִי אֲבֵא שְׁלִי וְאֲבֵא בּוֹדָאִי יִתֵּן חֲנִינָה לְבָנוּ, יִתֵּן לִי רַק טוֹב, אֲזִי אֲבַקֵּשׁ מִמֶּךָ הַשֵּׁם, קִבֵּל אֶת תְּשׁוּבָתִי, אֲנִי כְּבָר אֶהְיֶה טוֹב, תַּעֲזֹר לִי, תֵּן לִי חֲנִינָה, תּוֹצִיא אוֹתִי מֵהַלֵּא טוֹב, תּוֹצִיא אוֹתִי מֵהַפְּלֵא, מֵהַתְּאוֹת שְׁלִי, מֵהַקְּלִיפּוֹת שְׂגוֹרְמוֹת לִי לְשִׁכַח מִמֶּךָ."

(עֲצָתוֹ אֲמוּנָה וְיֵשֵׁב תִּשְׁפִּי"ה)

ווארט על הפרשה

וְתַתְּפֹשֶׁהוּ בְּבִגְדוֹ, רַבֵּנוּ ז"ל (שיחות הר"ן סימן ק) מְפָרֵשׁ אֶת הַפְּסוּק שֶׁהֵיכָר הָרַע לֹכֵד אֶת הָאָדָם עִם הַבְּגָדִים שְׁלוֹ, הוּא גוֹרֵם לְאָדָם לְהִיּוֹת טְרוּד, שֶׁהוּא יִצְטָרֵף לְהַשִּׁיג כֶּסֶף כְּדֵי לְקַנּוֹת בְּגָדִים, וְכֵן הוּא מוֹנֵעַ מֵהָאָדָם לְלַמֵּד, לְהַתְּפַלֵּל וְלַעֲבֹד אֶת הַשֵּׁם, הוּא טְרוּד עִם הַבְּגָדִים. זֶה לֹא רַק סְפוּר שְׂקָרָה פְּעַם אַחַת עִם יוֹסֵף הַצַּדִּיק, אֲלֵא זֶה הַדְּרָךְ שֶׁהַס"מ תּוֹפֵס כָּל אָדָם שֶׁלֹּא יִהְיֶה לוֹ זְמַן לְלַמֵּד וְלַהֲתַפְּלֵל עַל יְדֵי טְרִדַת הַבְּגָדִים, אֲבָל מִי שֶׁלָּבּוּ חֶזֶק בְּהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, הוּא לֹא מִסְתַּכֵּל עַל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, אֲפִלוּ שֶׁלֹּא יִהְיֶה לוֹ בְּגָדִים, הוּא לֹא נִחְלַשׁ בְּעַבְדוּת הַשֵּׁם, זֶה הַפְּרוּשׁ בְּפִסּוּק, "וַיַּעֲזֹב בְּגָדוֹ בִּידָה וַיִּנְס וַיֵּצֵא חֲחוּצָה", יוֹסֵף הַצַּדִּיק עָזַב אֶת הַבְּגָדִים, הוּא לֹא הִכְנִיס אֶת כָּל רֵאשׁוֹ בְּזָה, כָּל הַמַּח שְׁלוֹ יִהְיֶה מִנַּח בְּעַבְדוּת הַשֵּׁם, אִיךָ לַעֲבֹד אֶת הַשֵּׁם.

רַבֵּנוּ מְלַמֵּד אוֹתָנוּ כָּאֵן דָּבָר אֲדִיר, שְׂאָדָם לֹא יִתְבַּלְבֵּל מִשׁוּם דָּבָר, שְׂאָדָם יִהְיֶה חֶזֶק בְּעַצְמוֹ אֲפִלוּ שֶׁיִּפְסִיד כֶּסֶף בְּכָל זֶמַן שֶׁלֵּךְ לְבֵית הַכְּנִסַּת לְהַתְּפַלֵּל אֶת שְׁלוֹשׁ הַתְּפִלוֹת, שְׁחִירַת, מְנַחָה וְעִרְבִית בְּמִנְיָן. בּוֹדָאִי יֵשׁ עַל זֶה יֵצֵר הָרַע גְּדוֹל, יֵשׁ הַרְבֵּה טְרִדוֹת, אוֹמֵר רַבֵּנוּ "וַיַּעֲזֹב בְּגָדוֹ בִּידָה" - אֲנִי עוֹזֵב אֶת הַבְּגָדִים שְׁלִי, אֲנִי עוֹזֵב אֶת הַפְּרִנְסָה שְׁלִי, "וַיִּנְס" - וְאֲנִי רַץ לְבֵית הַמְּדֻרָשׁ לְהַתְּפַלֵּל; מוֹהֲרָא"ש כּוֹתֵב הַרְבֵּה פְּעָמִים בְּסִפְרֵי הַקְּדוּשׁ "אֲשֶׁר בְּנַחַל" שֶׁלֵּלַכְת לְבֵית הַכְּנִסַּת לְהַתְּפַלֵּל בְּמִנְיָן זֶה מוֹרִיד אֶת הַשִּׁפְעַ לְאָדָם, מוֹהֲרָא"ש אוֹמֵר: "אִם מִתְּפַלְלִים בְּמִנְיָן מִקְבָּלִים דָּבָר שְׂבַמְנִין - כֶּסֶף", תִּנְסוּ אֶת זֶה, מִי שֶׁמְקַפֵּיד לְהַתְּפַלֵּל שְׁחִירַת בְּמִנְיָן, מְנַחָה בְּמִנְיָן, וְעִרְבִית בְּמִנְיָן יִהְיֶה לוֹ שִׁפְעַ גְּדוֹל.

אוֹתוֹ דָּבָר עִם לְמוּד הַתּוֹרָה, אֲנִי עוֹזֵב אֶת כָּל הַטְּרִדוֹת שְׁלִי וְאֲנִי הוֹלֵךְ לְלַמֵּד אֶת הַשְּׂעוּרִים הַקְּדוּשִׁים שְׁלִי; קֶשֶׁה לְהֵאֱמִין, הָרַגַע יִהְיֶה שְׂמַחַת תּוֹרָה, רַק עֲכָשׁוּ קִבְּלָנוּ עַל עַצְמָנוּ: הַשָּׁנָה אֲלַמֵּד כְּמוֹ שְׂצָרִיף חוֹמֵשׁ עִם רַש"י וּמְפָרְשִׁים, וְהַשָּׁנָה עוֹבְרַת כָּל כֶּךָ מֵהַר, אִנְחָנו כְּבָר אוֹחֲזִים בְּפִרְשַׁת מִקֵּץ, עוֹד מַעַט כְּבָר מְסִימִים אֶת 'חוֹמֵשׁ בְּרֵאשִׁית', וְאַתָּה אֲפִלוּ לֹא יוֹדַע מָה פִּרְשַׁת הַשְּׂבוּעַ... אִם חֶזְקִים וְלוֹמְדִים כָּל יוֹם קֶצֶת חוֹמֵשׁ, בְּיוֹם רֵאשׁוֹן עַד שְׁנֵי, בְּיוֹם שְׁנֵי עַד שְׁלִישִׁי, בְּיוֹם שְׁלִישִׁי עַד רְבִיעִי וְכֵן הַלָּאָה, מְסִימִים כְּכָל שְׂבוּעַ אֶת כָּל הַפְּרָשָׁה.

אַחַר כֵּן קוֹבְעִים שְׂעוֹר בְּמִשְׁנִיּוֹת, לוֹמְדִים כָּל יוֹם קֶצֶת מִשְׁנִיּוֹת; לְמִשְׁנִיּוֹת יֵשׁ סִגְלוֹת עֲצוּמוֹת, לְיִמּוּד מִשְׁנִיּוֹת מִבֵּיא פְּרִנְסָה, לְיִמּוּד מִשְׁנִיּוֹת מִבֵּיא שִׁפְעַ, לְיִמּוּד מִשְׁנִיּוֹת מִשְׁנָה אֶת הָאָדָם לְגַמְרִי, מוֹהֲרָא"ש אוֹמֵר בְּ"אֲשֶׁר בְּנַחַל": "אִם אֲנִישִׁים הִיוּ יוֹדְעִים אֶת מַעֲלַת לְיִמּוּד מִשְׁנִיּוֹת, יִהְיֶה כָּל אֶחָד לּוֹמֵד הַרְבֵּה מִשְׁנִיּוֹת", כָּל אֶחָד לּוֹמֵד כְּמָה שֶׁהוּא יְכוּל, פֶּרֶק אֶחָד בְּיוֹם, שְׁנֵי פְּרָקִים בְּיוֹם, שְׁלוֹשָׁה פְּרָקִים בְּיוֹם, וְאִם זוֹכִים לּוֹמְדִים 'ח' פְּרָקִים מִשְׁנִיּוֹת כָּל יוֹם, זֶה לֹא דָבָר קֶשֶׁה, אִם מְסַדְּרִים עִם סֵדֵר כָּל אֶחָד יְכוּל לְהַצְלִיחַ בְּזֶה, לּוֹמְדִים שְׁשֶׁה פְּרָקִים בְּבִקְרָה, שְׁשֶׁה פְּרָקִים אַחֲרֵי הַצְּהָרִים, וְשִׁשָּׁה פְּרָקִים בְּעִרְבֹ. לְיִמּוּד מִשְׁנִיּוֹת הוּא הַעֲצָה לְאֶחָד שֶׁהַמַּח שְׁלוֹ מִבְּלָבָל, הַמַּח שְׁלוֹ לֹא מֵיֵשֵׁב, הוּא לֹא יוֹדַע מָה הוּא רוֹצֵה, הָרֵאשׁ שְׁלוֹ מִרְחָף, הוּא כָּל הַזְּמַן חוֹשֵׁב שֶׁלְּשֵׁנִי הוֹלֵךְ יוֹתֵר טוֹב, וְכֵן הַלָּאָה כָּל סוּגֵי הַמַּחְשְׁבוֹת הָרְעוֹת שְׂעוּלוֹת בַּמַּח.

הַרְבֵּה אֲנִישִׁים חוֹזְרִים וּבוֹכִים, 'אֲנִי לּוֹמֵד מִשְׁנִיּוֹת וְזֶה לֹא עוֹזֵר לִי', יְכוּל לְהִיּוֹת שְׂאֵתָה צְרִיף לְלַמֵּד יוֹתֵר פְּרָקִי מִשְׁנִיּוֹת, כְּמוֹ אֶחָד שֶׁהוֹלֵךְ אֶל הָרוּפֵא, הָרוּפֵא לֹא יוֹדַע עַד כְּמָה הַמַּח שְׁלוֹ לֹא מְסַדֵּר, וְהוּא כּוֹתֵב לוֹ מִרְשָׁם וְאוֹמֵר לוֹ לְחַזֵּר בְּעוֹד שְׂבוּעִים לְרֵאוֹת אוּלֵי הוּא זְקוּק לְתִרּוּפָה יוֹתֵר חֲזָקָה, יְכוּל לְהִיּוֹת שְׂאֵתָה צְרִיף לְלַמֵּד 'ח' פְּרָקִים מִשְׁנִיּוֹת, שְׂזָה מִשְׁנָה אֶת הָאָדָם לְגַמְרִי. זֶה לֹא קוֹרָה בְּיוֹם אֶחָד, זֶה לֹא קוֹרָה בְּשְׂבוּעַ אֶחָד, אֲבָל אִם חֶזְקִים בְּזֶה יָמִים וְשָׁנִים זֶה מוֹעִיל.

(אֲשֶׁר יִהְיֶה אֶל יוֹאֵל, וְיֵשֵׁב תִּשְׁפִּי"ב)

אני מקנא את ר' יוסקע

בעזרת ה' יתברך

יום א' פרשת וישלח, ז' כסלו, שנת ה'תשפ"ה

לכבוד ... גרו יאיר

הדבר הכי גדול הוא לעבוד את השם בתמימות ופשיטות, רבנו אמר על מישהו, אדם פשוט שהיה גר בברסלב (חיי מוהר"ו, סימן תקכ): "אני מקנא את ר' יוסקע, שיכול לומר הרבה", בברסלב היה גר יהודי שהיה אומר הרבה תהילים ותחינות ומעמדות, עליו אמר רבנו שהוא מקנא בו.

מענין, הרי רבינו אמר (לקוטי מוהר"ו חלק א, סימן רעח): "הצדיק שאינו מקנא שום צדיק, לא בעולם הזה ולא בעולם הבא, רק אותו לבדו יתברך", שהדרגה הכי גבוהה היא שלא מקנאים באף אחד, וכידוע לנו רבנו אמר את זה על עצמו, כמו שהיה הספור עם רבי נתן, שהוא התלהב ואמר שרבנו הוא משיח וכו' וכו'; רבנו לא מקנא באף אחד, רק באיש הפשוט מברסלב שיכול לומר הרבה... זה פלאי פלאים, כמה גדולה מעלת התמימות והפשיטות, שזה גבוה מהגבוה ביותר, אצל רבנו תמימות זה הדבר הכי גדול, שבו דוקא בן מקנאים.

תאמר תהילים, הלואי שתאמר בכל יום את יום התהלים ותסיים תהילים בכל שבווע. רבנו אמר (לקוטי מוהר"ו חלק ב, סימן עג): "מי שרוצה לזכות לתשובה, יהיה רגיל באמירת תהלים, כי אמירת תהלים מסגל לתשובה והנה הכל חפצים ליראה את שמך". כל יהודי רוצה להיות יהודי כשר ולעשות את רצון השם, "ואף על פי כן לאו כל אדם זוכה לעשות תשובה", אבל לא כל יהודי זוכה לקיים את רצונו למעשה, "כי יש אחד שאין לו התעוררות כלל לתשובה, ואפילו מי שיש לו התעוררות לתשובה, אינו זוכה להגיע אל האות והשער של תשובה השני לו", אפילו אחד שכבר יש לו התעוררות לתשובה, הוא לא יודע מה לעשות כדי לקיים את זה, "ואפילו אם מגיע לשם, יכול להיות שהשער של תשובה סגור, ומחמת כל זה אין האדם זוכה לתשובה", ואפילו אחד שיש לו פן התעוררות לתשובה והוא יודע מה צריך לעשות כדי להיות יהודי כשר, הוא צריך עוד לזכות לקיים למעשה ולא להשבר וכו' וכו', לכן לא כל אחד זוכה לעשות תשובה, "ועל ידי אמירת תהלים, אפילו מי שאין לו שום התעוררות לתשובה, הוא מתעורר לעשות תשובה, וגם זוכה על ידי תהלים להגיע אל השער ואות השני לו, ולפתח השער; נמצא שזוכה על ידי תהלים לעשות תשובה", מסים רבינו, אם אדם זוכה ואומר תהלים, אפילו שאין לו שום התעוררות, על ידי זה הוא מתעורר לתשובה, והוא יכול להמשיך באמץ חזק וכו', עד שהוא זוכה לעשות תשובה ולהיות יהודי כשר.

השם יעזר שתצליח בכל הענינים.

(עצתו אמונה וישלח תשפ"ה)

ספר המדות תפילה

- ל. מי שעולה על רוחו להתחנן לפני השם יתברך, על ידי זה נושא חן בעיני השם יתברך.
- לא. על ידי בטחון הקדוש ברוך הוא שומע תפלתו.
- לב. אל תתפלל בבית שבנה בעל מחלוקת.

היודות ולהלל לשמך הגדול", אפילו שכל השנה גם צריכים להודות להשם, אבל הימים האלו יותר מסגלים לזה.

במקום להסתכל על הדברים הרעים שיש לנו, במקום להסתכל על הצרות והייסורים שיש לנו, צריכים להתרגל להסתכל על הדברים הטובים שיש לנו, על החסדים והטובות הרבים שהשם עושה עמנו תמיד.

היצר הרע מעורר את עיני האדם שלא יראה את החסדים שהוא מקבל, אבל פשוטבים אצל גרות החנוכה, צריכים להתבונן ולראות שברוך השם אני בריא, שהמשפחה בריאה, שיש לנו עינים לראות, אוזניים לשמוע, שיניים ללעס, ידים לאחז, רגלים ללכת. שזוכים לחטוף מצות ומעשים טובים, שהולכים בזקן ופאות, ציצית, כפה, יש לנו מזוזה בפתח, מניחים תפלין, שומרים שבת, אוכלים כשר. שזוכים ללמוד תורה, להתפלל, לדבר אל השם, והרשימה לא נגמרת.

כשמתבוננים בזה, רואים שכל הדברים הטובים שיש לנו, שוקלים הרבה יותר מחלקי הרע שיש לנו. ואז מתחילים להודות ולהלל את השם. הדבור אל השם זה "חרב פיפות", חרב שחדה משני הצדדים. מצד אחד צריכים לבקש מהשם, ומצד שני צריכים להודות להשם. הרבה פעמים הלב סתום ואי אפשר לפתוח את הפה לבקש מהשם מה שצריכים, אבל אם מתחילים קודם להסתכל על הדברים שכן יש לנו, ומודים להשם על זה, אז רואים שהשם כבר עזר הרבה פעמים, וזה פותח את הלב לבקש על הדברים הנוספים שאין לנו עדיין.

הקדשת לוי זי"ע מסביר מה שהגמרא אומרת (ברכות ז.) ש'צדיק גמור' זה 'צדיק וטוב לו', ו'צדיק שאינו גמור' זה 'צדיק ורע לו'. הוא אומר ש'צדיק גמור' ממנו שומעים תמיד רק שטוב לו, הוא 'צדיק וטוב לו' הוא מסתכל רק על הדברים הטובים שיש לו, אבל 'צדיק שאינו גמור' הוא 'צדיק ורע לו', שומעים ממנו תמיד רק כמה רע הולך לו בחיים, הוא 'צדיק ורע לו', הוא רק רואה את החלקים הרעים שיש לו.

היונים רצו להכניס שיש רק טבע, לא השם מנהל את העולם אלא העולם מתנהל בטבע מקרה ומזל, הדברים קורים מעצמם. כשיהודי נופל לתוך הקלפה של היונים, הוא לא מאמין שהשם מנהל את העולם, אז הוא בצרות; בכל דבר שלא הולך לו טוב, הוא נאבד לגמרי, אין לו למי לפנות ואין לו מי שיעזר לו.

אבל עכשיו בימי החנוכה שהחשמונאים הקדושים נצחו את היונים, ולא בדרך הטבע, החשמונאים היו מעטים וחלשים בהרבה מהיונים, אבל הם נצחו כי הם החזיקו את עצמם עם השם, הם בקשו מהשם, והשם עזר להם והם נצחו את היונים. וזה צריך גם ללמד אותנו שאין דרך הטבע, הכל מנהל רק השם יתברך, וכשיודעים את זה, פותחים את הפה ומודים להשם על הדברים הטובים שיש לנו, ומבקשים על להבא.

כשיהודי מרגיל את עצמו לעשות את זה, יהיה לו את הגן עדן בעולם הזה, הוא יהיה האדם הכי מאשר בעולם.

שיחות מוהרא"ש ערך עניני חנוכה)

איך משיחים את הלב אל השם יתברך מול גרות חנכה?

שאלה:

לכבוד ראש הישיבה שליט"א,

אני זוכר מכל השנים שראש הישיבה שליט"א מדבר בימי חנכה על גדל המעלה שאדם משיח את הלב ומתחנך להשם יתברך כשהוא יושב מול גרות חנכה, ובכל שנה כשמגיע חנכה יש לי עוד פעם חלישות הדעת, כי במשך כל היום כשעובר עלי משהו קשה, או כשאני נזכר באמצע היום במשהו שאני צריך לשוחח עליו עם השם יתברך, אני חושב מיד שמול גרות חנכה אשפף את לבי היטב אל השם יתברך, הרי באמצע היום אין לי עדין את היצר הרע של אחר כך, אבל כשהגיע למעשה, כבר יושבים מול הגרות, כבר סימו לשיר זמירות, יש עוד כמה דקות עד לסייום החצי שעה, עכשיו זה הרי הזמן הנכון לפתח את הפה ולדבר קצת אל השם יתברך, ובדיוק אז הפה שלי ננעל, המוח שלי נתקע, הרגשות חסומים, ואני ממש לא מסוגל לדבר אל השם יתברך, יוצא מלה פה ומלה שם, אבל זה רחוק מאד מלהשיח היטב את הלב אל השם יתברך.

עכשיו מגיע חנכה ושוב נזכרתי בזה, אבל האמת היא שזה כל הזמן כך, הלב כבד וטעון, ואני יודע שהעצה היחידה בשבילי היא להשיח את הלב להשם יתברך, ואני חושב שעוד מעט אמצא זמן רגוע ומקום רגוע ואשפף את כל הלב להשם יתברך, מחר בבקר אני הולך לקום לפנות בקר ולהשיח את לבי אל השם יתברך, וכשמגיע למעשה כל כך קשה לשוחח עם השם יתברך כמו אל חבר טוב, בקשי יוצאות כמה מלים מקטעות, והלב עדיין נשאר כבד ועמוס.

קורה מפעם לפעם שהלב שלי פתוח ואני מצליח לשוחח היטב עם השם יתברך, בדרך כלל זה קורה כשהכוס כבר מלאה עד גדותיה, אני מרגיש שאני כבר מתפוצץ, ואחרי שהשחתי היטב את לבי אל השם יתברך וספרתי לו הכל עם כל הפרטים, אני מרגיש כל כך טוב, ההרגשה הכי טובה שיש לי בחיים, אני מרגיש שאני בידיו של השם יתברך והוא מטפל בי כמו בן יחיד, אבל איך אני יכול לגרם שזה יקרה יותר בתדירות, ואפילו כשלא עוברים עלי כל כך הרבה קשיים?

יישר כח

תשובה:

בעזרת ה' יתברך

יום ג' פרשת וישלח, ט"ו כסלו, שנת ה'תשפ"ד

לכבוד ... גרו יאיר

קבלתי את מכתבך.

דע לך, עצם זה שרוצים לדבר עם השם יתברך, יושבים ליד גרות חנכה ורוצים להוציא מלים אל השם יתברך, אבל הפה סתום - זה בעצמו חשוב מאד מאד אצל השם יתברך.

רבנו ז"ל אומר (לקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן כה): "ואפילו אם לפעמים נסתמין דבריו ואינו יכול לפתח פיו לדבר לפניו יתברך כלל, אף על פי כן זה בעצמו טוב מאד, דהיינו ההכנה שהוא מוכן ועומד לפניו יתברך וחספץ ומשתוקק לדבר, אף שאינו יכול, זה בעצמו גם כן טוב מאד", אפילו אם אין מילים לדבר בהתבודדות, צריכים לדעת שזה בעצמו, שבאים אל השם יתברך, רוצים ומצפים שיוכלו להוציא מלה, אבל זה לא הולך, הפה סגור, זה בעצמו גם טוב מאד.

לכן תמשיך להשתוקק, לכסף ולקורות לימי חנכה הקדושים שתוכל להשיח את לבך מול הגרות, וכשאתה מדליק את המנורה תאמר כמה מלים להשם יתברך; תגיד: "אבא אני רוצה להיות טוב, אבא תקרב אותי אליך, מתי כבר אצפה ללמוד ולהתפלל,

תקציר: הכסופים והגעגועים החזקים של ר' נתן ללכת לרבינו ז"ל גברה על כל המניעות והוא יוצא לדרך לרבינו לשבת חנכה והתחיל לילך רגלי, כי לא היו לו על הוצאות הדרך, אבל רחמי השם יתברך הם עד אין סוף, "והבא לטהר מסייעין לו" (שבת ק"ד), ומי שרוצה באמת ובחשק חזק בראוי, מתבטלות המניעות וכו', ועזרו השם יתברך והזמין לו עגלה, ונסע עמה כמה קילומטרים. והאיש שנסע עמה, נתן לו מעות. ולקח עגלה אחרת, עד שבא אל רבינו ז"ל.

תרלג.

אור ליום ו', ערב שבת קדוש ראש חודש טבת, שהוא מימי חנכה, הגיע ר' נתן אל רבינו ז"ל ונכנס תקי ומיד אצלו, אף על פי שכבר היה שוכב על משתו. וספר לו רבינו ז"ל מענין מה שעבר עליו באלו הימים, שנמצא איש רע ובליעל, שבדה עליו דבר קזה, שאין הדעת סובלתו. פגנתו היתה לזה, שמרב רשעות הוציא דבה על רבינו ז"ל, כאלו הוא מפת... והיו לרבינו ז"ל יסורים רבים מזה.

ואמר, שנדמה לו, שמעולם לא היו לו יסורים כאלו.

תרלד.

שבת פרשת מקץ: שהיתה השבת שניה של חנכה, בסעודה שלישית אמר רבינו ז"ל תורה והתחיל את התורה (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ל') על פי: "ויהי מקץ" (פראשית מא, א) ובאר את המאמר "מישרא דספינא" (בכורות ח'), ולא גמר לגלות פרוש הפסוק, איך שיכת התורה הזאת לפסוק הנ"ל.

תרלה.

מוציא שבת קדוש: אחר הבדלה דבר רבינו ז"ל עם אנשיי שלומו ואמר, שאם היה רוצה לסיים התורה על פסוק הנ"ל, היה צריך לומר עוד הפעם תורה, כמו זו שאמר.

ואחר כך אמר: "אני דומה עכשיו, כמו מי שפוסקין עליו להכותו בארבע רוחות העיר!" ולא הבינו דבריו כלל.

ר' נתן פותב על זה (תוי מוהר"ן סימן כ"א), קצת נזכרתי, שמרמו קצת בהתורה הנ"ל, כי מבאר שם, שצריכים לחתך המלכות, שהוא בחינת ארבע, מארבע מלכות דסטרא אחרא, בחינת חתכו לארבע. ואפשר רמו קצת בדבריו הקדושים, שצריך לסבל יסורים ארבע פעמים בשביל לחתך הארבע הנ"ל מבין הארבע מלכות וכו' (עין בפנים התורה).

(המשו: יבא א"ה - נלקח מספר "פעלת הצדיק")

שיחות ורעיונות

פעם אחת נכנס נער צעיר אל רבי נתן ז"ל ודבר עמו הרבה מאד מהתכלית הנצחית ועורר אותו בעבודת השם יתברך לעסוק בהתבודדות ובשעורים קבועים ונכנס אחר כך אחד מאנשי שלומינו אליו וראה איך שמבלה זמן עם נער צעיר ושאל אותו אחר כך הייתכן לבלות זמן עם נער צעיר ענה לו רבי נתן ז"ל "אט איז ער א אינגל, אט איז ער א בחור, אט איז ער א אינגערמאן, אט איז ער אן אלטער איד, און אט טראגט מען אים שוין... (הנה הוא ילד, והנה הוא בחור, הנה הוא אברך, והנה הוא כבר יהודי זקן, והנה כבר מוליכים אותו...) ואיך תאמר שבחנם אני מבטל הזמן.

(אמר מוהר"א, חלק א, סימן ל"ח)

הפצה נרחבת של 'חיוזק יומי' לעודד אי הפרזת הוצאות בעת שמחה

בכל רחבי תבל מגיעים בכמה וכמה שפות ה'חיוזק יומי', של מורינו ראש הישיבה שליט"א, אשר בכל יום שולחים עצות קצרות וחיוזק, אשר נלקטים מתוך השיעורים המלאים הנמסרים על ידי ראש הישיבה שליט"א, והחיוזקים הקצרים הללו מופצים מידי יום ביומו לרבבות יהודים בכל העולם כולו.

בימים האחרונים הופץ בצורה נרחבת כמה וכמה קטעי חיוזק ועצות, המדברים אודות השטות הנוראה של הוצאת ממון ודמים לשמחות בגזומאות, סתם בגלל תאוות ילדותיות של כבוד ותשומת לב, כי 'כולם' עושים ככה, או כי 'פלוני' עשה ככה, ולא משתמשים בשכל האנושי כלל. ראש הישיבה שליט"א מבטא בדרשותיו, את הליצנות של ההתנהגות של אלו האנשים, אשר בחיי היום יום הם חיים בחובות נוראים, ואין להם לחם להניח על השולחן, אבל חייבים לקנות חנוכיה מכסף טהור לחתן, ואמר ראש הישיבה, שאנשים אומרים אחד לשני 'שלח לי תמונה של החנוכיה שקנית', ושוכחים להגיד 'שלח לי גם את השטר חוב שחתמת על ההלוואה כדי לקנות את החנוכיה', ראש הישיבה מדבר על כך שאנשים שורפים את הלילות במצווה טאנין, נשארים עד הבוקר לשמוע את דברי ההבל של הבדחן, שהכין איזה משל של בן מלך עם חרוזים, ואמר 'אם הבדחן חייב את הדולרים האלו, צריכים האנשים שם להתארגן ולתת לו את הכסף, ולבקש ממנו שישחרר את הציבור הביתה', למה חייב המחזותן ללוות כסף כדי לשלם לבדחן, ולמה חייבים כל האנשים לשבת לשמוע אותו כל הלילה.

ומה יש לאנשים אחרי החתונה, אחרי הכמה שעות הבודדות האלו, ששרפו שם עשרות אלפי דולרים לחינם, המנקים מגיעים לנקות את האולם, וזורקים לפח את כל הפרחים האמיתיים... והמוזיקה עם כל הכלים והזמרים הולכים הביתה עם הכסף, וכל הנכדים שהלכו עם הבגדים 'התואמים', כבר הלכו הביתה, וכך עם שאר השטויות שעושים באירועים, שרק מתרבים לצערנו מיום ליום.

והפלא הגדול הוא, שכל אחד נהנה כשהוא שומע את הדרשות האלו, וכל אחד מזדהה עם הדיבורים והליצנות שיש בהוצאות המיותרות האלו, כי אנשים רואים בעיניהם כמה החברים שלהם עושים שטויות בעת שמחה, אבל כשמגיע הדבר לשמחה אצלם בעצמם בביתם, השכל הישר נאבד להם, ואז מגיע הזמן שהחברים שלו והקרובים שלו הולכים לצחוק עליו, למה הוא מפזר כסף על שטויות, הדבר היחיד שיכול לעצור את התופעה המוזרה הזאת, זה רק 'כח הצדיק', רבינו יכול להכניס אצל האנשים את השכל הישר לעשות מה שנכון.

ראש הישיבה מוסיף כל הזמן, שחיסכון בהוצאות החתונה זה לא הנקודה של ברסלב, הנקודה של רבינו זה להיות דבוק אל הקב"ה, לחיות עם הקב"ה, לפתוח את הפה ולשוחח עם הקב"ה, כדבר איש אל רעהו, אבל הרווח הצדדי שמקבלים אצל רבינו, שאנחנו לא צריכים לסבול מהתקפי לב בעת שמחה כשאין מהיכן לקחת את הממון הרב להוצאות המיותרות. במכתב בעצתו אמונה בשבוע שעבר כותב ראש הישיבה לאחד שמתכוון לעשות פדיון הבן, כדלהלן: מזל טוב להולדת הנכד, יתן לכם השם יתברך בריאות ונחת אצל הילדים והנכדים בזכות שאתם פועלים כל כך הרבה בשביל הפצה, אתם מפיצים את העצות של רבנו ז"ל; כל כך הרבה אנשים מחיים את נפשם עם הקונטרסים שאתם מתרגמים מידי שבוע בשבוע. על השאלה איך לערך את סעודת פדיון הבן; תעשו סעודה יפה בבית (או בבית המדרש), תזמינו את ההורים, הסבים והסבתות, ותעשו סעודה טעימה. אל תשתמו ותבזבוזו כסף על סעודות יקרות; ממה נפשך, אם יש כמה דולרים מיתרים – עדיף שיתנו את זה לבני הזוג, לעזור להם לחיות, ולתת לצדקה, ואם אין כמה דולרים מיתרים – בוודאי שלא שווה ללוות כדי להרשים את המשפחה והשכנים וכו'.

בהמשך המכתב מדבר ראש הישיבה אודות חלוקת השום והסוכר בעת פדיון הבן, הענין והטעם הטמונים בזה, ניתן לראות את המכתב המלא בעצתו אמונה. את החיוזק היומי ניתן לשמוע בקול ברסלב 079-70-400-66 מקישים 1 - 1 - 1, כמו כן אפשר לקבל את החיוזק היומי באמצעים נוספים המפורסמים כל שבוע בגלינות.

לחיות אתך? אפלו מלה אחת שאומרים להשם יתברך בוקעת רקיעים, למעלה בשמים יש שמחה גדולה פשיהודי אומר רק את המלה: "אבא"; נעשית חתנה, זונג, יחוד קודשא בריה הוא ושכינתה.

על השאלה השנייה, מה אתה יכול לעשות פדי לדבר יותר בתדירות עם השם יתברך, אפלו פשאתה לא מלא עד גדותיך; העצה לזה היא, לציט לרבנו; לעשות לעצמך קביעות, לדבר כמה דקות בכל יום להשם יתברך באופן קבוע. כפי שרבנו אומר (לקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן כה): "וְיִזְכֶּר מֵאֵד לְהַרְגִיל עֲצֻמוֹ הַהֲתַמִּיד בְּזֶה מְדִי יוֹם בְּיוֹם שְׁעָה מִיַּחְדָּת", כמו שש'לש התפלות שחרית מנחה וערבית הן באופן קבוע, לא משנה אם יש עכשו רגש, או שעוברים עכשו זמנים קשים, יהודי הולך לבית הכנסת להתפלל את שלוש התפלות; כך צריכים לעשות עם התבודדות.

תעשה לך קביעות, בכל יום זמן מסוים - שאתה הולך לפנה, למקום שקט שאין שם אף אחד, ותדבר אל השם יתברך בשפה שלך. תבקש ממנו שיעזור לך, שיקרב אותך אליו. אם מציתים לרבנו, עושים התבודדות בקביעות - אזי זוכים, נדבקים אל השם יתברך, זוכים להגיע לדרגה הכי גבוהה שרק יש.

אם אין לך דבורים לדבר אל השם יתברך - אתה יכול מזה בעצמו לעשות צעקה וזעקה. רבנו אומר (שם): "וְגַם יוֹכֵל לַעֲשׂוֹת לוֹ שִׂיחָה וּתְפִלָּה מְזֶה בְּעֲצֻמוֹ, וְעַל זֶה בְּעֲצֻמוֹ יִצְעַק וְיִתְחַנֵּן לְפָנָיו יִתְבַּרְךְ שֶׁנִּתְרַחַק מִלִּפְנֵי, עַד שְׁאִינוּ יוֹכֵל אֶפְלוֹ לְדַבֵּר, וַיִּבְקַשׁ מֵאֵתוֹ יִתְבַּרְךְ רַחֲמִים וְתַחֲנוּנִים שֶׁיִּחַמַּל עָלָיו וְיַפְתַּח פִּי, שְׁיִוְכַל לְפָרֵשׁ שִׂיחָתוֹ לְפָנָיו". על זה בעצמו אפשר לעצוק: "רבנו של עולם, תראה כמה אני רחוק ממך, שאני כבר לא יכול לדבר אליך", ולבקש מהשם יתברך שיניחם עליו ויפתח את הפה, שיוכל לדבר ולבקש כל מה שהוא צריך מהשם יתברך.

השם יעזר שתצליח בכל הענינים.

(עצתו אמונה וישלח תשפ"ד)

סימן טוב ומזל טוב

מו"ה **שלום שנימצלער** הי"ו קרית יואל
להולדת הבת למזל טוב

מו"ה **יואל משה מייזעלס** הי"ו קרית ברסלב
לרגל החאלקה של בנו שלום אלי נ"י למזל טוב

חבורה	שיעור דף היומי	מנחה ושל"ס	שחרית שב"ק	מנחה וקבלת שבת	ירושלים רח' רבי נחמן מברסלב 15
---	19:30	20 ד' לפני השקיעה מנחה ימי חול 15:00	9:15 ברכות שחרית ימי חול 9:00	20 ד' לפני השקיעה ערבית בימי חול 20:00	בני ברק רח' ירושלים 2
---	21:00	10 ד' לפני השקיעה	9:15 ברכות	5 ד' לפני השקיעה	טבריה רחוב משה שפירא 2
---	20:15	20 דק' לפני השקיעה	9:00 ברכות	15 ד' לפני השקיעה	אלעד רחוב הרב יוסף קארו 5
20:30	20:00	20 דק' לפני השקיעה	9:40 ברכות	5 ד' לפני השקיעה	בית שמש רח' נהר הירדן 25
הכניסה לביהמ"ד מצד ימין בגינה	20:30	30 ד' לפני השקיעה	9:00 ברכות	10 דק' לפני השקיעה	רמה ד' רח' תלמוד בבלי 24 דירה 18
לבירורים 053-3105950	---	סעודה שלישית 5 דק' לפני השקיעה	---	---	צפת רחוב צה"ל 1 (בנין יד עזרה)
יום רביעי בשעה 21:30	21:30	30 ד' לפני השקיעה	9:15 ברכות	10 ד' לפני השקיעה	ביתר רחוב אבא שאול 25 קומה עליונה
שמיעת שיעור יום ד' בשעה 21:15	21:15	20 דק' לפני השקיעה	9:00 ברכות	10 ד' לפני השקיעה	חיפה רחוב הרב הרצוג 12
יום שני בשעה 21:00	---	סעודה שלישית 5 דק' לפני השקיעה	---	---	יבנאל רחוב המייסדים
---	---	סעודה שלישית 5 דק' לפני השקיעה	---	---	---
---	---	סעודה שלישית 10 דק' לפני השקיעה	---	---	---